

Perevägivalla riskitegurid

Sildid:

- [vägivald](#) [1]

Järgnevalt on esitatud võimalikud vägivalla kasutamist soodustavad tegurid. Kuna paljud tegurid, mis võivad viidata nii paarisuhtevägivallale kui ka laste väärkohtlemisele, on sarnased, siis käsitletakse neid järgnevalt koos. Selle loetelu lugedes tuleb mees pidada, et ükski alloetletud teguritest ei tähenda kohe perevägivalla kasutamist, pigem on see loend erinevatest ohuteguritest.

Suhete kvaliteet peres:

- sagedased partneritevahelised tülid ja lahendamata probleemid;
- (ekstreemne) armukadedus;
- rahulolematuse oma abielu/kooseluga;
- usaldamatus teineteise suhtes;
- võimu ebavõrdne jaotumine partnerite vahel, üks on teise suhtes domineeriv ja kontrolliv.

Vanema ja lapse vahelised suhted ning kasvatusstiil

- vanemlike oskuste defitsiit;
- vanem on lapse suhtes emotsionaalselt jahe, ükskõikne või lausa vaenulik;
- füüsiline karistamine;
- rahulolematuse vanema rolliga;
- autoritaarne kasvatusstiil (distsiplineerimisel väga range, oodatakse tingimusteta allumist, piiratud suutlikkus aktsepteerida lapse arvamust või tema soovidele ja vajadustele vastu tulla).

Individaalsetest karakteristikutest tulenevad tegurid

Täiskasvanute iseloomuomadused, emotsionaalne seisund ja sotsiaalne kompetentsus

- vähene empaatiavõime, puudulik kiindumuse ja soojuse väljendamise oskus;
- emotsionaalne ebastabiilsus, kalduvus kergesti vihastuda ja ärritada;
- domineeriv ja tugevalt autoritaarne suhtlusstiil;
- tugev omanikutunne;
- madal enesehinnang;
- suhtlemisraskused;
- kalduvus pidevalt kontrollida;
- teiste kõne või käitumise valestimõistmine ja moonutamine;
- puudulik toimetulekuoskus stressiolukorras (ei oska probleemidele otstarbekaid lahendusi leida).

Täiskasvanute (psühho)patoloogilised häired:

- isiksusehäired;
- neurootilisus;
- depressiivsus (depressioon);
- suitsidaalsus;
- probleemne psühhotroopsete ainete tarvitamine (alkoholi ja/või narkootikumide tarvitamine).

Täiskasvanute isiklikud (lapsepõlve) kogemused:

- väärkohtlemise kogemused lapsepõlves;
- oma vanemate vägivalda pealtnägemine;
- kehva vanemluse kogemine lapsepõlves.

Täiskasvanute demograafilised iseärasused:

- Noorem iga (nooremad inimesed kogevad suurema tõenäosusega vägivalda paarisuhtes ning noored lapsevanemad võivad olla väiksema kogemustepagasiga. Vanuse kasvades vägivalda kogemise ja toimepanemise tõenäosus langeb);
- Rasedus (raseduse ajal võib ilmnedu esmakordselt või kasvada vägivald naiste vastu);
- Puudega inimestel suurem risk kogeda vägivalda.

Lapse iseärasused:

- Enneaegne sünd, raske sünnitus;
- Füüsiline või vaimne puue;
- Hüperaktiivsus;
- Sagedased või rasked haigused.

Perekonna struktuurist ja sotsiaal-majanduslikest iseärasustest tulenevad tegurid

- Ebastabiilse struktuuriga perekond (elukaaslased vahelduvad lühikese aja jooksul);
- Madalam sotsiaalne staatus;
- Kehvad elamistingimused;
- Materiaalsed toimetulekuraskused, vaesus;
- Sotsiaalne isolatsioon;
- Täiskasvanud pereliikmete töötus.

Kultuurilised tegurid

- Vägivalla kui konflikti lahendamise meetme pooldamine ühiskonnas;
- Soospetsiifiline sotsialiseerimine (meestele ja naistele omistatavate sotsiaalsete rollide range eristamine ja laste vastavalt nendele rollidele kasvatamine);
- Soostereotüübid ja eelarvamused: väga kindlad piirid mehe ja naise soorolli defineerimisel, nt mehe pidamine perepeaks ja võimu omajaks, naise nägemine kannatlikku allujana.
- Suhtumine perekonda kui erasfääri (kuhu riik ei pea sekkuma isegi kui peres leiab aset vägivald).

NB! Ehkki mõnes uuringus on ilmnenu, et vaesemates peredes esineb rohkem

vägivalda, ei ole vaesus ja töötus otseselt vägivalda riskitegurid, vaid pigem lisa pingeaallikad, mis eeldavad täiendavaid toimetulekuoskusi. Rahalistes raskustes pered kogevad rohkem stressoreid ja neil on vähem võimalusi, et lahendada materiaalseid kulutusi nõudvaid olukordi (nt lapsehoidmisega seotud probleemid). Eriti madalama haridustaseme ja vähese informeerituse korral võib neil inimestel nappida toimetulekustrateegiatest. Inimesed, kes suhtlevad vähe naabrite, tuttavate ja sugulastega või kellel ei olegi lähedasi inimesi väljaspool perekonda, on sagedamini oma muredega üksi ja neil on vähem võimalusi saada tuge, kui suurema sotsiaalse võrgustikuga inimestel.

Ehkki mitmed uuringud ja politseistatistika näitavad, et perevägivalda toimub rohkem kodudes, kus pruugitakse alkoholi, võib alkoholi kui vägivalda riskiteguri seada siiski kahtluse alla. Alkoholitarbimine ning paarisuhtevägivald võivad olla kohati kattuvad ja koosinevad probleemid, kuid otseselt pole tõendeid, et üks põhjustaks teist. Uuringutes on leitud, et vägivalda tarvitanud isikud võivad olla vägivaldsed ka kainena. Vägivaldse inimese suhtumine ning hoiakud partnerisse on ka alkoholi tarvitamata samasugused. Alkoholi tarvitamine on pigem vabandav tegur vägivalda kasutamisel. Joobest tingitud hägustunud teadvus ning alanenud enesekontroll võivad siiski kaudselt soodustada vägivalda, näiteks partneri sõnade või käitumise valesti interpreteerimise näol.

Vägivallatsejat iseloomustavad märgid

Järgnev loetelu sisaldab vägivalda kasutatavat inimeset iseloomustavaid karakteristikuid. Kuna need märgid viitavad peamiselt instrumentaalsele vägivallale, mida kasutavad enamasti mehed, siis on ka loetletud karakteristikud iseloomulikud peamiselt vägivaldsetele meestele. Need märgid ei kirjelda mehi mitte ainult suhtes naisega, vaid ka oma lastega.

Kontrollimudeli rakendamine partneriga suhtlemisel. Vägivallatseja tahab pidevalt teada, mida partner teeb, kus käib, kellega suhtleb või kohtub. Vägivallatseja seab partneri liikumisele piiranguid, näiteks ootab, et partner täpselt õigel ajal töölt koju tuleb.

Privilegeerituse tunne. Vägivallatseja usub, et temale kuuluvad teatud õigused ja privileegid, millega ei kaasne kohustusi ja mis ei laiene teistele pereliikmetele. Pereelu keerleb vägivallatseja ümber.

Moonutatud nägemus endast. Vägivallatsejat võib iseloomustada enesekeskne, ülespuhutud ja romantiseeritud minapilt endast. Vägivallatseja ei taju end vägivaldsena ega pruugi näha oma vägivalda tagajärgi.

Egotsentrilisus ja vähene empaatiavõime. Vägivallatseja näeb olulise ja tähtsana kõike endaga seonduvat, teiste pereliikmete muresid, soove ja vajadusi ei taha/oska märgata ega pea oluliseks nendega tegeleda.

Ebarealitslikud ootused ja kõrged nõudmised teiste pereliikmete käitumise suhtes. Vägivallatseja ootab (peab iseenesest mõistetavaks), et partner ja teised pereliikmed täidavad tema käsked. Nõudmiste mittetäitmisele võib järgneda "karistus".

Tugev omanditunne. Vägivallatseja tajub lapsi ja partnerit justkui endale kuuluvana, mistõttu eeldab ka nende allumist enda soovidele ja korraldustele.

Armastuse ja vägivalda segiajamine. Vägivallatseja põhjendab vägivalda kasutamist partneri armastamise ja temast hoolimisega. Ta võib kasutada väiteid stiilis: “Ma ei läheks nii endast välja, kui ma teda nii väga ei armastaks”.

Manipuleerimine. Vägivallatsejat võib manipuleerida partneriga, selleks et tema käitumist kontrollida, temas segadust tekitada või temast (väljapoole) halvemat muljet jätta.

Vägivalda kasutamise eitamine, õigustamine, vabandamine, tagajärgede pisendamine. Vägivallatsejal on kalduvus end vägivalda eitada, seda õigustada (nt ohvri süüdistamine „vales“ käitumises) või vabandada väliste teguritega (alkoholijoove, ohver provotseeris). Samuti võivad nad pidada tõsisid tagajärgi tühisteks ja mittemärkimisväärseteks.

Varjamine ja valetamine – teistele inimestele (eelkõige lähedastele) enda tegevuste kohta vastuoluliste ütluste andmine, valetamine või nende varjamine.

Süütunde tekitamine ja enda käitumise puhul vastutuse projitseerimine teistele isikutele – Vägivallatsejale on omane panna partner tundma, et ta on milleski süüdi või midagi valesti teinud, sh ka enda (väär) käitumise korral. Toime pandud vägivalda kaldub ta eitama või tühisemana näitama end seal juures õigustades, ohvrit süüdistades ja juhtunule väliseid vabandusi leides (nt alkoholijoove, raske tööpäev, töötus, pealetükkivad sõbrad vms).

Ekstreemne armukadedus – Vägivaldset meest iseloomustab liialdatud armukadedus, kusjuures ta võib olla armukade isegi partneri sõprade ja sugulaste suhtes. Armukadedus väljendub pidevas kahtlustamises, kontrollimises ja naise süüdistamises.

Mittevägivaldse vanema autoriteedi õõnestamine – Vägivallatseja võib kritiseerida laste juuresolekul oma partnerit (mittevägivaldset vanemat), nimetab teda rumalaks, saamatuks ja halvaks lapsevanemaks, kasutab sõimunimesid.

Patriarhaalsed hoiakud ja traditsioonilised soorollid – Võrreldes mittevägivaldsete meestega usuvad vägivaldsed mehed oluliselt enam, et mees on peres pea, ainuisikuline otsustaja ja suhetes domineeriv. Naine on aga isik, kes peab alluma mehe korraldustele.

Negatiivne ja vaenulik suhtumine naistesse – Vägivallatsejal võib olla negatiivne hoiak naistesse. Ta võib pidada naise vähemväärtuslikeks ja rumalateks inimesteks võrreldes meessooga. Naise dehumaniseerimine, st tajumine objekti või tühise olendina hõlbustab vägivalda kasutamist. Näiteks füüsiline vägivald “kasutu lehma” või “litsi” suhtes tekitab vähem sisemist ebakõla ja negatiivseid tundeid kui “naise” löömine.

Kahepalgelisus – võõrastega, sh ametiisikutega suheldes võib jätta väga viisaka, hooliva ja rahumeelse inimese mulje. Ka võõraste juuresolekul võib naisega käituda hoopis teisiti kui kodus.

Kokkuvõtvalt võib öelda, et vägivaldse mehe vajaduse kontrollida naist, kahtlustada, süüdistada või tunda armukadedust põhjustab tema ebakindlus ja sisemine ärevus. Tegelikult on ka vägivaldsetel meestel madal enesehinnang ja nad kogevad

rollikonflikti, st et nad tajuvad end mitte vastavana ühiskonnas aktsepteeritud mehe ideaalile või õigemini nende enda ettekujutusele sellest. Mehed, kes pooldavad patriarhaalset lähenemist pereelus ja järgivad traditsioonilisi maskuliinsuse norme, võivad kogeda enam võimu puudumist ja ebakindlust „tõeliseks meheks“ olemise pärast võrreldes nende meestega, kes konventsionaalseid norme ei poolda. Oma hirmu/ebakindluse kompenseerimiseks püüavad nad eriti rõhutada patriarhaalsele ideoloogiale omaste elementidega (nt olla domineeriv, kehtestav, naisi kontrolliv ja allutav). Vägivald naise suhtes on samuti üks käepäraseid viise enda võimu näitamiseks ning hirmu ja ebakindluse varjamiseks.

Ohvrit iseloomustavad märgid

Järgnevalt on toodud nimekiri indikaatoritest, mis viitavad eelkõige vägivallaohvritest naistele.

Madal enesehinnang – Korduva vägivalla kogemine, alandamine ja süüdistamine alandab oluliselt naise enesehinnangud ja minapilti. Naine võib tunda, et ta ei ole midagi väärt ega saa millegagi hakkama. Kadunud eneseusk ja alaväärsustunne alandavad naise teotahet, võimet toimunud vägivaldale ja iseennast adekvaatselt hinnata ning olukorrale lahendust leida.

Häbi- ja enesesüüdistamine – Vägivald kutsus esile ohvris häbi- ja süütunde. Seda kinnitab veel partneri süüdistav käitumine. Süütunne paneb naist tundma toimunud vägivallas vastutavana. Häbi- ja süütunne vähendavad naise valmisolekut juhtunust väljapoole rääkida ning abi otsida.

Hirm – Vägivalla kogemine tekitab naises hirmutunde. Korduv vägivald aga muudab hirmutunde süstemaatiliseks, st et naine võib tunda hirmu ka siis, kui partner ei ole otseselt vägivaldne või on kodust ära. Näiteks võib naine kogeda tõsist hirmu siis, kui mees jääb õhtul kauemaks kodust ära, saabub alkoholijoobes, sisenedes paugutab uksega või kui naine ise pillab maha vaasi või toit läheb kõrbema. Pika vägivaldse kooselu jooksul on naine õppinud tähele panema märke, mis “võivad esile kutsuda” partneri vägivaldse reaktsiooni. Nende märkide märkamine on naisele ohusignaalsiks, kutsudes esile hirmu või isegi paanikahoo.

Enesekaitsereaktsioonid – Korduva vägivalla kogemine kutsus naisel esile instinktiivsed kaitsereaktsioonid. Näiteks kaasvestleja valju hääle või äkilise žesti peale võib naine võpatada või käed näo ette tõsta.

Ülipüüdlik kohandumine ja enda soovide ja vajaduste alla surumine – vägivaldses suhtes elades püüab naine vältida olukordi, mis võivad meest häirida ja teda ajendada vägivallatsema. Naine loodab (ja sageli väljendab ka mees sellist arvamust), et kui naine käitub vastavalt mehe ootustele, siis mees vägivaldale ei kasuta. Seetõttu püüab naine kohanduda mehe nõudmistega, eirates isiklikke huve ning muutes enda ‘mina’ olematuks. Antud käitumine võib laieneda ka väljapoole kodu teistesse tegevustesse ja suhetesse.

Endassetõmbumine ja isiksusemuutused – Partneri vägivaldne käitumine ning kontrolliv ja isoleeriv suhtlemisstiil võib muuta naise kinniseks, eemaletõmbunuks ja teiste inimestega (sh sõpradega, tuttavatega) suhtlemisel ettevaatlikuks või suisa vältivaks.

Negatiivsed kogemused lapsepõlves ja/või varasemates paarisuhetes –

Paljud naised on olnud lapsepõlves vanematevahelise vägivalda tunnistajaks või on olnud väärkohtlemise ohvriks. Vanematevahelised jahedad või suisa vaenulikud suhted võivad avaldada mõju naise enda paarisuhte kvaliteedile. Eriti aga isa vägivaldne ja alistav käitumine ema suhtes võib õpetada naisele, et tema soole ongi kohane meestele kuuletuda ning meeste vägivald naiste suhtes on õigustatud naise eksimuse korral. Mõnikord võib juhtuda, et paarisuhtes vägivalda kogunud emad manitsevad tütreid oma mehe tahtmiste alluma ning mitte vastu vaidlema. Vägivallaohvri rolli kinnistab aga vägivalda kogemine erinevates paarisuhetes.

Vägivallatseja käitumise vabandamine, õigustamine, vägivalda eitamine –

Sarnaselt vägivaldsetele meestele kalduvad ka vägivalda kogunud naised oma meeste vägivallategusid õigustama, välja vabandama või suisa eitama. Naised võivad toimunud vägivaldale anda hoopis teistsuguseid nimetusi, mis varjutavad tugevalt juhtunu tegelikku tähendust ja tõsidust (nt nimetatakse käe või jalaga löömine ümber „karistamiseks“, „kuri olemiseks“). Naised tunnevad end toimunud vastutavana ja süüdi olevana, samuti võivad nad otsida mehe vägivaldsusele väliseid põhjusi (nt „pahad sõbrad“ ja alkohol). Vägivalla tähenduse muutmine, välja vabandamine või tagajärgede tõsiduse pisendamine töötavad kui toimetulekustrateegiad, mida naised kipuvad kasutama pikka aega kestnud vägivalda puhul. Lootusetu ja lõputuna näivas olukorras võib naiste jaoks olla „ennast säästvam“ mõelda toimunud vägivald ja mehe agressiivsus vähem negatiivseks kui tõega leppimine.

Füüsilise ja vaimse tervisega seotud märgid

- Vahtunud füüsilised vigastused (haavad, verevalumid, luumurrud, nihestused, murdunud hambad, siseorganite vigastused vms);
- Valud, raskused liikumisel;
- Verevalumite vm vigastuste varjamine meigi või riietusega, nende põhjendamine kukkumise või mõne ebamäärase seletusega;
- Pikema aja jooksul välja kujunenud terviseprobleemid ja sagedased haigused (kõrge vererõhk, sagedased pea, kõhu ja seljavalud, kroonilised, progresseeruvad haigused);
- Sagedased negatiivsed tundmused (kurbus, apaatia, kasutus, süü, ärevus, ahastus jt);
- Tunne, et *minnakse hulluks*;
- Tähelepanuhäired ja keskendumisraskused (näiteks ei suuda ohver tööl optimaalse ajaga lõpetada ülesandeid, tekivad vead);
- Unehäired, psühhosomaatilised kaebused, söömishäired;
- Paanikahood;
- Isolatsioon;
- Depressiivsus või diagnoositud depressioon (sügav, krooniline depressioon);
- Soovimatu rasedus (naise rasestamine võib olla vägivallatseja teadlik soov, et tugevdada naise seotust endaga),
- Iseeneslikud abordid;
- Alanenud huvi seksuaalelu vastu;
- Eluisu kadu, suitsiidimõtted ja –teod;

Suhetega seotud märgid

- Austuse ja lugupidamise kaotus

- laste silmis (eriti siis, kui laste isa halvustab ema laste juuresolekul või pöörab neile tähelepanu sel hetkel, kui ema seda vägivallast tingitud vigastuste ja emotsionaalse häirituse tõttu ei suuda teha);
- Võimetus laste eest piisavalt hoolitseda;
- Laste kohtlemine agressiivsel viisil (vägivalla tõttu haavunud ja emotsionaalselt ärritunud naine võib laste peale karjuda või neid füüsiliselt korrale kutsuda ja lüüa);
- Sugulaste, sõprade ja tuttavatega suhtlemise vältimine (mees keelab suhelda või halvustab pidevalt naise sugulasi/sõpru ja ei kiida nendega läbimist heaks, kardetakse, häbenetakse tunnustada vägivalla toimumist);
- Loobumine hobidega tegelemisest või harjumuspärastest vaba aja veetmise viisidest;
- Usaldamatus võõraste (eriti meesterahvaste) suhtes.

Majandusliku olukorraga seotud märgid

- Majanduslik sõltuvus mehest võib olla n.ö olukorrast tingitud (väikesed lapsed, töötus vm) või mehe poolt põhjustatud (mees võtab naiselt raha ära, piirab naise rahalisi tehinguid, ei maksa elatisraha, keelab või takistab naisel käia tööl);
- Mees kahjustab naisele kuuluvaid esemeid või vara;
- Mees ei maksa naisele elatisraha;
- Lahku minemise korral ei lahku naisele kuuluvalt elamispiinnalt;
- Töövõime või töö kaotus vägivallast tingitud vaimsete ja füüsiliste tagajärgede tõttu (nt depressiooni või vigastuste tõttu haiguslehel olemine, keskendumisraskused).

Kokkuvõtvalt võib öelda, et kauakestev vägivald suurendab naise allaheitlikkust ja haavatavust, mis koos stereotüüpsete hoiakutega soorollidesse võib viia järgmise ohvristumiseni (järgmises paarisuhtes). Erinevate vägivallajuhtumite mõjud kuhjuvad aja jooksul. Näiteks varasemate traumade sümptomid võivad vallandada palju ekstreemsemaid emotsionaalseid reaktsioone hilisemate vägivalla intsidentide puhul, muutes naised üha abitumaks ja kaitsetumaks järgmiste rünnakute ees. Kauakestev ja tervist laastav suhtevägivald võib muuta naise sõltuvaks vägivaldsest partnerist – halva tervise ja majanduslike raskuste tõttu tunnetavad naised, et nad ei ole suutelised iseseisvalt hakkama saama, seda eriti siis, kui nende enesehinnang on väga madal ning toetav sotsiaalne võrgustik puudulik. Nii võivad jääda naised pikkadeks aastateks (kui mitte kogu eluks) suletud vägivallaringi.

Miks ohver ei lahku oma vägivaldse partneri juurest?

Vägivaldse abikaasa või partneri juurest lahkumine on oluliselt keerulisem, kui see vägivaldselt mitte kogunud kõrvalseisjale võib tunduda. Seetõttu on väär teha ohvrile etteheiteid vägivaldsesse suhtesse jäämise pärast. Ka ei taha või ei ole ohver alati valmis suhet (kohe) lõpetama. Eriti akuutses situatsioonis ohver ei pruugi olla võimeline nii kaalukat otsust vastu võtma. Järgnevalt on esitatud rida põhjuseid, mis võivad raskendada ohvril vägivalla puhul abi paluda, toimunust rääkida ja suhtest

lahkuda:

- Hirm ja ohutunne. Ohver kardab, et partner võib pärast lahkuminekut ta üles otsida ja kasutada kättemaksu eesmärgil veelgi tõsisemat vägivalda.
- Vägivaldne partner ähvardab tappa ennast, ohvrit või ka lapsi.
- Ohver kardab, et partner võib lapsed ära võtta, hakata nendega manipuleerima või neile muul moel haiget teha.
- Ohver võib tunda hirmu häbimärgistamise ees. Ta võib karta, et teised inimesed, sh spetsialistid ei usu vägivalla toimumist või hakkavad naist süüdistama.
- Ohver võib olla partneriga emotsionaalselt seotud hoolimata viimase vägivaldsusest. Partnerit nähakse kui isikut, kellesse armuti ja kellega on kogetud koos mitmeid positiivseid elamusi.
- Ohver võib uskuda, et partner muutub ja ei kasuta enam vägivalda.
- Piiratud materiaalsed ressursid ja raskused ise (koos lastega) toime tulla.
- Materiaalne-juriidiline seotus (nt ühised laenud, eluase vms). Näiteks võib ohvril olla keeruline suhet lõpetada, kuna ühise eluaseme endale saamisel peab ta partnerile välja maksuma poole eluaseme hinnast. Seda raha aga ei pruugi ohvril olla.
- Puue või tervise probleemid, mille tõttu vajab ohver teise inimese abi igapäevaeluga toimetulemisel.
- Piiratud teadmised abisaamise võimalustest või ei ole vajalikud teenused ohvrile kättesaadavad (nt varjupaik asub elu- ja töökohast liiga kaugel, ei ole piisavalt raha õiguslase abi saamiseks).
- Ohvri lahkumist võib takistada ka vägivaldne partner ise. Näiteks hoolimata sellest, et partner võib negatiivselt suhtuda ohvrisse, teda alandada ja söömata, ei ole partner üldiselt motiveeritud suhet lõpetama. Näiteks võib partner nii otseselt kui ka kaudselt takistada ohvri lahkumist ja abi saamist.

Otseste takistustena võib nimetada:

- Suhtlemisvõimaluste piiramine (nt telefoni äravõtmine, lõhkumine, arvuti kasutamise piiramine);
- Füüsiline isoleerimine (nt koju luku taha panemine);
- Dokumentide ja/või raha/pangakaardi äravõtmine;

Kaudsete takistustena võib nimetada:

- Iseseisvalt toimetulemise piiramine (töö leidmise või tööl käimise, st endale elatise teenimise raskendamine);
- Laimujuttude levitamine kogukonnas, sh kohaliku omavalitsuse ametnikele.

Antud loetelu suhte lõpetamist takistavatest teguritest võib eriti iseloomulikuks pidada vägivalda kogunud naistele. Esiteks viitavad mitmed tegurid loetelus võimul ja kontrollil põhinevale vägivallale, mille alla kannatavad naised oluliselt sagedamini kui mehed. Teiseks on meie ühiskonnas siiski levinud hoiakud, mis peavad naist pereelu harmoonia eest peamiseks vastutajaks ning eeldavad mehele allumist.

Samas on mitmed eespool märgitud punktid iseloomulikud ka paarisuhtevägivalda kogunud meestele. Eelkõige on meestel raske ohvrikogemusest avalikult rääkida ja abi otsida, kuna nad tajuvad ohvriksolemist tugeva stigmatiseeriva märgina. Mehed võivad pidada vägivallast rääkimist enda nõrkuse ja saamatuse väljenduseks. Alistumine, probleemide ja toimetulematuse tunnistamine lähevad aga vastuollu ettekujutatava meheks olemise rolliga. Seetõttu ei tihka mehed minna abi paluma

vägivalla korral, sest nad kardavad näida mittemehelikena.

NB! Vägivald ei lõpe paari lahkuminekuga! Väga tihti jätkub vägivald (eelkõige vaimne vägivald ja kontrolliv käitumine, aga ka füüsiline vägivald) ka pärast suhte lõpetamist. Kusjuures on täheldatud, et lahkumineku ajal võivad vägivallajuhtumid sageda ning muutuda tõsisemaks.

Allikas URL: <https://www.kriminaalpoliitika.ee/et/perevagivald/perevagivalla-riskitegurid>

Lingid:

[1] <https://www.kriminaalpoliitika.ee/et/tags/vagivald>